

MZZLmeiden
BFF

1. Rustig aan

‘Waar blijf je nou?’ Het was zondagavond en Joan draaide de houten pollepel zachtjes in het rond. ‘De spaghetti is bijna klaar. Je zou om halfzeven uiterlijk thuis zijn en het is nu zeven uur.’

‘Sorry, het spijt me.’ Hanna hijgde. ‘Aansluiting gemist. Ik sta nu op station Bijlmer. De volgende trein komt pas over een kwartier. Ik pak nu de metro.

Hou de boel warm. Halfuurtje!’

‘Maar...’ Verder kwam Joan niet.

De verbinding werd verbroken.

In de verte klonk de hoorn van een rondvaartboot die de Herengracht op draaide. Joan liet de lepel los.

‘Lekker dan,’

mompelde ze. Met een draaibeweging zette ze het gas onder de pan uit. Ze was moe. De afgelopen week had ze drie toetsen, een SO en een mondeling gehad. Daarnaast had ze gewerkt aan haar verslag en had ze bijna iedere avond tot na middernacht met Brent gekypet. Dit weekend had ze ook weer moeten leren. Er leek geen einde aan te komen. Maar ze moest wel.

Dit schooljaar overdoen was geen optie.

Nog één jaar en dan kon ze naar de toneelacademie.

Sinds ze Brent had leren kennen, was die wens alleen maar sterker geworden.

Brent werkte al een paar jaar in de film- en reclamebusiness.

Zijn kantoor in Londen had vorige maand een grote opdracht binnengesleept. Een producent startte een campagne rondom een nieuwe cosmeticalijn en wilde frisse, nieuwe gezichten in de reclamespots. Brent mocht ze casten. De selectieavonden waren afgelopen week geweest.

In Londen. Joan had via een liveverbinding meegekeken.

Ze vond het fijn dat Brent haar mening op prijs stelde.

Joan liep naar de kamer, plofte op de bank

en trok haar benen op. Ze leunde achterover.
Een weekend was bedoeld om te chillen,
zodat je maandagochtend weer fris en fruitig op school
kon verschijnen. Een diepe zucht ontsnapte haar.
Fris en fruitig? Ze was nog nooit zo moe geweest!
Hanna had het maar makkelijk. Gymnasium doen
en dan toch een heel weekend naar je vriendje in Leiden
gaan. Hoe deed ze dat toch? Als Hanna alleen
naar een boek keek, kende ze de inhoud al.
Hoe oneerlijk was dat?
Twee zussen met zo'n verschillend leervermogen.
Joan sloot haar ogen en gaf zich over
aan haar vermoeidheid.

‘Ik mis je.’ Hanna zat bij het raam, naast een mevrouw
die haar twee kleine kinderen in het gareel probeerde
te houden. De metro minderde vaart en Hanna zag
dat ze bij station Nieuwmarkt waren.
Nog één halte, dan moest ze eruit. Ze klemde haar mobiel
tussen oor en schouder en keek op haar horloge.
‘Ik jou ook.’ De stem van Marc klonk zacht. ‘Vooral
na twaalven.’
Hanna glimlachte. In gedachten zag ze
de rommelige studentenkamer van Marc voor zich.
Het tweepersoonsbed bij het raam, waar ze samen
in hadden geslapen. De waslijn met vijf paar sokken
en wat shirts die dwars door de kamer was gespannen.
De boeken, kleren en oude kranten waar ze overheen moest
stappen toen ze vrijdagavond binnenkwam.
Marc was een sloddervos. Of liever gezegd: een chaoot.
Hij zag het zelf niet. Zijn vrolijke opmerking vrijdagavond
dat hij speciaal voor haar had opgeruimd,
had haar een lachbui gegeven.
‘Noem je dit opruimen?’ had ze gezegd.
Het teleurgestelde gezicht van Marc

had boekdelen gesproken.

Normaliter zou ze zich geërgerd hebben aan zoveel troep, maar de omarming van Marc maakte alles goed.

En zo was het gebleven. Ze had zich het hele weekend gefocust op hem. En hij op haar. Nu ze erover nadacht, had ze de rommel niet eens meer gezien!

‘Ik beloof je dat ik volgend weekend alles heb opgeruimd,’ ging Marc verder. ‘Ik verwelkom je met frisse zeepluchten en een vloer die je echt kunt zien.’

‘Volgend weekend?’ Hanna dacht na.

‘Ja, wat dacht jij? Ik kan niet wachten.’

Hanna zweeg. Volgend weekend zou ze naar haar ouders gaan. Ze had het haar zus Kim beloofd. Foto’s kijken

van hun uitstapje naar Parijs. Misschien met Bram een spelletje doen, of Thijs helpen met zijn huiswerk.

Ze wist dat haar ouders zich daarop verheugden. En zij ook.

‘Of loop ik nu te hard van stapel?’

Ze keek geïrriteerd naar een van de kinderen die nu op de bank tegenover haar stond te springen, terwijl hij met zijn handen tegen het raam sloeg.

Kon die moeder haar kind niet tot de orde roepen?

Het was hier geen speeltuin!

‘Een beetje,’ antwoordde Hanna. Hun eerste weekend samen was geweldig geweest, maar zou dat zo blijven?

Moesten ze het niet rustig aan doen, zodat de momenten samen bijzonder bleven?

Nu was het Marc die zweeg.

‘Ik wil wel,’ zei Hanna zacht. ‘Maar...’

Ze wachtte even. ‘Ik wil het niet verpesten.’

‘Hoezo?’ Marc klonk verbaasd. ‘Hoe kun jij het met je aanwezigheid verpesten?’

Hanna keek naar de vrouw naast haar, die net haar zoontje op schoot trok.

‘Snel is niet altijd langdurig,’ zei ze. ‘Ik heb je toch verteld over...’

‘Ja, dat heb je verteld.’ Marcs stem klonk luider.

‘Maar ik ben Marc! Je kunt mij niet vergelijken met die vorige vriendjes van je.’

‘Dat weet ik wel, maar...’

‘Maar wat?’ Marc haalde diep adem.

‘Ik ga komend weekend naar mijn ouders.’

Hanna legde haar hoofd tegen het koude metroroom.

‘Ik heb het beloofd.’

‘Hm.’

Hanna sloot haar ogen. Ze wist dat het suf klonk en dat Marc gepikeerd was, maar hij moest het er maar mee doen. ‘Sorry.’

‘Nee, nee, geeft niet. Beloofd is beloofd, toch?’

‘Ja! Zo zit ik in elkaar,’ zei Hanna. ‘Wen er maar aan.’

De metro minderde vaart. Ze waren bijna bij het Centraal Station. Het jongetje had een nieuwe move bedacht: langs de leuning naar beneden glijden met je benen gestrekt naar voren.

Hanna was blij dat zijn benen net te kort waren om haar te raken.

Zijn jongere broertje was op zijn moeders schoot gekropen en probeerde zich tussen haar en Hanna in te wurmen.

‘Marc?’

Er kwam geen reactie.

‘Ik wil dat dit lukt,’ fluisterde Hanna. Ze draaide zich om, zodat ze met haar rug naar de vrouw zat. ‘Ik wil rustig uitzoeken of jij...’

Ze voelde een stomp in haar rug.

Dit was niet bepaald een romantische omgeving waarin je rustig kon praten met je net verworven vriendje.

‘Nou ja, je snapt me wel, toch?’

‘Ja, ik snap je, maar begrijpen doe ik het niet.’

Hanna schoot in de lach. ‘Hoezo filosofiestudent!’

De metro gleed het Centraal Station binnen.

‘Ik moet eruit,’ zei ze. ‘We bellen, goed?’

‘We bellen.’

‘Dag!’ Hanna hoorde een kusgeluid, maar ze kreeg

geen kans om dat te beantwoorden. De metro kwam met een schok tot stilstand. Het jongetje tegenover haar gleeed op de grond en schoot door, tegen haar benen.

Onmiddellijk klonk er een erbarmelijk gekrijs. Hanna klapte haar telefoon dicht en stond op. Het jongetje dook in zijn moeders schoot. ‘Pardon, mag ik er even langs?’ Ze stapte over het wild krijsende kind heen en ging de metro uit. Gehaast liep ze met de mensenmassa mee naar de uitgang. Als ze geluk had, stond er een tram. Kon ze twee haltes meerijden. Zo niet, dan moest ze lopen. Het was druk op het stationsplein. Hanna speurde naar de vertrektijden op de borden. Bijna alle trams gingen over de Nieuwezijds Voorburgwal. Ze trok een sprintje en stapte net op tijd lijn 2 in. Het bekende belletje klonk en de tram zette zich in beweging. Hopelijk was Joan niet al te pissig. Ze wist hoe haar zus kon zijn, vooral nu ze met eten op haar zat te wachten. Koken was niet echt Joans hobby, dus als ze het een keertje deed verwachtte ze alle lof en moest je op tijd thuis zijn. Hanna bleef bij de deur staan en stapte uit op het Spui. Vijf minuten later duwde ze haar sleutel in het slot en stapte naar binnen. ‘Joehoe, ik ben er!’ Ze zette haar tas onder de kapstok en trok haar jas uit. ‘Mmm, het ruikt lekker.’ Ze liep de kleine keuken in. ‘Joan?’ Haar blik viel op de gedekte tafel en de pan rode saus op het fornuis. Een pan met water stond ernaast. Twee snelle bewegingen met haar pink vertelden haar dat het water koud was en de saus lauw. Ze deed de twee gaspitten aan en liep via de gang naar de kamer. Joan lag languit op de bank en sliep. Hanna glimlachte en liep terug naar de keuken. Ze was

nog steeds blij met haar keuze om samen met Joan in dit huis te gaan wonen.

Aan de Herengracht, hoe mooi kon je het hebben?

Ze roerde in de saus en keek door het kleine gebogen raam naar buiten. Er liepen wat toeristen aan de overkant van de gracht die De Admiraal binnenstapten.

‘Ben je er al lang?’ Joans stem verbrak de stilte.

‘Nee, net.’ Hanna pakte de spaghetti. ‘Erge honger, honger, trek of niet?’

‘Erge honger,’ antwoordde Joan. Ze liep naar de koelkast en pakte een zakje geraspte kaas. ‘Hoe was het?’

‘Leuk.’

‘Leuk leuk, of bijzonder leuk?’

Hanna glimlachte. ‘Bijzonder leuk.’ Het water borrelde en ze draaide het gas lager. De lange slierten spaghetti brak ze doormidden. Ze plonsden in het kokende water.

Joan ging op het aanrecht zitten. ‘Hij zoent lekker, hè?’

Hanna’s gezicht betrok. Deed ze dit nu expres?

Dat Joan heel even met Marc had geflirt wilde nog niet zeggen dat ze patent had op zijn zoentalent!

‘Oeps, sorry. Zo bedoelde ik het niet.’

Joan sprong op de grond.

Hanna roerde in de saus. ‘Ik vind hem echt leuk,’ zei ze.

Joan kwam naast haar staan. ‘Dat weet ik.’ Ze gaf haar zus een kus. ‘Ik ook altijd met mijn grote mond.’

Hanna glimlachte. ‘Hij zoent inderdaad heerlijk.’

‘Vertel! Wat hebben jullie gedaan?’ Joan deed niet eens haar best om haar nieuwsgierigheid te verbergen.

‘We zijn naar Naturalis geweest en wat cafeetjes afgegaan.’

Hanna haalt met een vork de slierten spaghetti uit elkaar.

‘O ja, en we hebben heerlijk gegeten in een pizzeria.’

‘Grappig, hoor,’ mompelt Joan. ‘Je weet best wat ik bedoel.’

‘Je vroeg wat we hadden gedaan.’

‘Ja, maar ik bedoel natuurlijk óf jullie het hebben gedaan.’
Hanna stak haar pink in de saus en proefde.
‘Mmm, heerlijk die saus.’
‘Kom op, Han! Vertel nou.’
‘Gaat je niets aan.’ Hanna keek op haar horloge. ‘Pak jij het vergiet even?’
Met een verongelikt gezicht liep Joan naar het rek aan de muur. ‘Doe niet zo flauw, ik vertel jou toch ook alles?’
Hanna pakte het vergiet aan.
‘Ja, dat is waar. Maar dat doe je zelf. Ik vraag er niet om.’
Ze zette het vergiet in de gootsteen en goot de spaghetti af. ‘Marc en ik kunnen geweldig met elkaar praten. Ik wil hem echt goed leren kennen, voordat...’
Ze aarzelt. ‘Ik ben gewoon nog niet zover.’
Het kokende water gleed in het afvoerputje. ‘Ik wil het rustig aan doen.’
‘Rustig aan?’ Joan hief haar handen. ‘Zo werkt dat niet in de liefde.’
‘Vind jij misschien, maar ik ga pas met een jongen naar bed als ik eraan toe ben.’
‘En dat vindt Marc prima?’
‘Geen idee.’ Hanna liet de spaghetti in een witte schaal glijden.
‘We hebben het er niet over gehad.’
Joan schudde haar hoofd. ‘Maak dat de kat wijs. Heeft hij je ook niet een heel klein beetje proberen over te halen? Ik bedoel, je logeerde bij hem. Een heel weekend!’
‘Ik heb bij hem geslapen, ja. Maar er is niets gebeurd.’
‘Ook niet...’
‘Joan, kappen nou. Je hoort het zodra er wat te melden valt, goed?’
‘Ik snap jou niet,’ ging Joan verder. ‘Je hebt nu hoeveel vriendjes gehad? Vier, vijf, zes?’
Hanna zette de schaal op tafel. ‘Zoiets.’
‘Je hebt ze allemaal aan het lijntje gehouden met je rustig

aan en beter leren kennen. Jasper was gek op jou.
En jij op hem. Hij wilde echt verder met jou. Maar nee,
mevrouw hield de boot af. Nu woont hij samen
met iemand anders en ben je hem kwijt. En Pieter.
Hij ging voor je door het vuur. Jij twijfelde en hup...
weg Pieter.’

‘Je overdrijft, Joan.’ Hanna legde een onderzetter op tafel.
‘Ik luister gewoon naar mijn gevoel.’

‘Je gevoel... je gevoel... en waar heeft
dat gevoel je gebracht?’

Hanna, luister naar mij. Als je Marc wilt houden,
moet je het gewoon doen. Bel hem op en...’

Hanna zette de pan met saus met een klap op tafel.
‘Mag ik eerst even wat eten?’

‘Eh... ja, natuurlijk.’ Joan schudde haar hoofd. ‘Maar ik voel
gewoon dat hij bij jou past. Hij is knap, slim, grappig
en hij kan...’

‘...geweldig zoenen,’ vulde Hanna haar aan en ze grijnsde.
‘Zie je wel dat gevoel belangrijk is?’

Ze schoven aan tafel.

‘Het is wel een sloddervos,’ zei Hanna nadat ze
had opgeschept. ‘Hij heeft een echte studentenkamer.
Wat een zoi!’

‘Aan je gezicht te zien bedoel je dat niet echt positief?’
Hanna prikte haar vork in de berg spaghetti
en draaide deze langzaam rond.

‘Hm.’ Ze nam een hap. ‘Het was niet vies of zo...
meer een chaos.’

‘Kom op, Hanna. Je beoordeelt hem nu al op zijn
opruimcapaciteiten? Hoe onromantisch kun je zijn?’

‘Gaat vanzelf.’ Hanna slikte. ‘Zo gaat dat in mijn hoofd.
Ik zie alles, hoor alles, let op alles, onthou alles.
Ik word daar soms zo moe van.’

‘Stop er dan mee.’

‘Gaat niet.’ Hanna tikte tegen haar schedel. ‘Ik ben
een controlfreak, maar mijn brein is

een geheel autonoom gebied.'

'Een wat?'

'Autonoom...'

'Ja, dat hoorde ik wel.' Joan klonk geïrriteerd.

'Dat het zijn eigen gang gaat,' legde Hanna uit. Ze veegde een klodder saus van de rand van haar bord en likte haar vinger af. 'En het ergste is dat het mijn gevoelens beheerst. Als ik registreer dat het ergens rommelig is, projecteer ik dat gelijk op de persoon, waardoor...'

'Stop maar!' Joan hief haar hand. 'Ik ben te moe voor dit intellectuele gebral. Sorry!'

Hanna fronste haar wenkbrauwen, boog haar hoofd en at zwijgend door. Minutenlang klonk alleen het getik van de vorken tegen de borden.

'Smaakt het?' Joan schraapte haar bord leeg.

'Ja.' Hanna legde haar vork neer. 'Dank je. Het was lekker.' Ze glimlachte. 'Ik ben ook moe.'

'Dat zal best.' Joan gaf haar zus een knipoog. 'En je hebt je nog niet eens echt ingespannen dit weekend.'

Op dat moment klonk er een ringtone. De telefoon van Joan lichtte op.

'Parrot,' zei ze en ze schoof de vergrendeling open.

'Hé,lieve vader van me! Wat leuk dat je b—'

Haar gezicht verstarde. 'O,'

stamelde ze. 'Nee, nee, dat begrijp ik. Ja, is goed. Doe!'

Ze keek naar Hanna. 'Tanja komt naar Amsterdam,' zei ze.

Hanna boog over de tafel heen. 'Echt? Wat leuk!

Wanneer?'

'Vannacht.'

'Huh?' Hanna keek verrast. 'En waarom komt ons beroemde zusje midden in de nacht vanuit Londen naar ons toe? Mist ze ons zo?'

'Parrot komt ook mee.' Joans gezicht betrok. 'Maar ze komen niet voor ons.'

'Niet?'